



**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Kfv.VII.45.059/2022/2.

A tanács tagjai: Dr. Magyarfalvi Katalin
a tanács elnöke, előadó bíró
Dr. Farkas Katalin
bíró
Dr. Cséffán József
bíró

A felperes: felperes neve – személyesen eljár –
(felperes címe)

Az alperes: Bács-Kiskun Megyei Kormányhivatal
(alperes címe)

Az alperes képviselője: Lengyelné Dr. Szél Mária kormánytisztviselő

A per tárgya: társadalombiztosítási határozat felülvizsgálata

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: alperes

Az elsőfokú bíróság határozatának száma:

Kecskeméti Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 11.K.27.006/2020/4.

Rendelkező rész

A Kúria a Kecskeméti Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 11.K.27.006/2020/4. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

Tényállás

[1] A felperes 1991. december 1-jétől a mezőgazdasági szakszövetkezeti tagok saját jogú növelt összegű járadékában, mint növelt összegű öregségi járadékban részesült. 2019.

augusztus 14-én a felperes tartós ápolást végzők időskori támogatása iránti kérelmet terjesztett elő. Arra hivatkozott, hogy gyermekét 22 éven át súlyos betegsége okán saját háztartásában ápolta, gondozta, ezért dolgozni nem tudott, a gyermek halála után a helyi szövetkezetben tag lett, de ez csak öregségi járadékra jogosította.

[2] Az elsőfokú hatóság a 2019. augusztus 28-án kelt, a másodfokú hatóság által utóbb helybenhagyott határozatával a felperes kérelmét – a szociális igazgatásról és a szociális ellátásokról szóló 1993. évi III. törvény (a továbbiakban: Sztv.) 44/A. § (1) bekezdése alkalmazásával – elutasította. A határozat indokolása szerint a felperes a támogatásra azért nem jogosult, mert növelt összegű öregségi járadékban részesül, öregségi nyugdíj a részére nem került megállapításra.

A felperes keresete és az alperes védirata

[3] A felperes keresetében a közigazgatási cselekmény hatályon kívül helyezését kérte arra hivatkozva, hogy az ellátásra való jogosultságát hátrányos megkülönböztetés folytán nem állapították meg. A jogszabály indokolatlan különbséget tesz szülő és szülő között; járadéka alacsony összegű, mégis hátrányos helyzetbe kerül.

[4] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte arra hivatkozva, hogy az Sztv. 44/A. § (1) bekezdése értelmében a tartós ápolást végzők időskori támogatására csak az lehet jogosult, akinek az öregségi nyugdíjra való jogosultságát megállapították. A felperes részére növelt összegű öregségi járadékot állapítottak meg és folyósítanak, nem pedig a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (a továbbiakban: Tny.) szerinti öregségi nyugdíjat. A szakszövetkezeti tagok növelt összegű öregségi járadékában azok részesülnek, akiknek nem volt meg a megfelelő szolgálati idejük az öregségi nyugdíjhoz. Az Alkotmánybíróság 25/2019. (VII.29.) AB határozata szerint a jogalkotó a tartós ápolást végzők időskori támogatását azoknak a – homogén csoportba tartozó – személyeknek szánta, akik tartósan beteg gyermeküket legalább húsz évig otthon ápolták és emiatt egyáltalán nem, vagy csak részben tudtak keresőtevékenységet folytatni, ami hatással volt az öregségi nyugdíjuk összegére. Mivel a felperes a szakszövetkezeti tagok növelt összegű öregségi járadékában részesül, amelynek az összege fix, a gyermeke ápolása nem volt hatással az öregségi nyugdíjára, amelyre egyébiránt nem is volt jogosult.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[5] Az elsőfokú bíróság a határozatokat megsemmisítette és az elsőfokú hatóságot új eljárásra kötelezte. Megállapította, a felperes a kérelem benyújtásakor a mezőgazdasági szakszövetkezeti tagok saját jogú növelt összegű járadékában részesült; a Tny. 4. § (1) bekezdése, 6. § (1) és (4) bekezdései felhívásával megállapította továbbá, hogy az öregségi nyugdíj saját jogú nyugellátásnak minősül; ha jogszabály kivételt nem tesz, a saját jogú mezőgazdasági szövetkezeti járadékra, a mezőgazdasági szakszövetkezeti járadékra és a mezőgazdasági szakszövetkezeti tagok saját jogú növelt összegű járadékára is az öregségi nyugdíjra vonatkozó szabályokat kell alkalmazni. A Tny-hez fűzött Complex Jogtár indokolására utalva rögzítette, hogy a mezőgazdasági járadékok, így a mezőgazdasági

szövetkezeti és a mezőgazdasági szakszövetkezeti járadék jövedelempótló vagy jövedelemkiegészítő szociális ellátások voltak és azoknak a szövetkezeti, szakszövetkezeti tagoknak, illetve özvegyüknek járt, akik nem szereztek jogot legalább a nyugdíjminimumot elérő összegű nyugellátásra. A mezőgazdasági szakszövetkezeti tagok növelt összegű járadéka esetén erősebb volt a biztosítási elem, a jogosultság hosszabb időtartamú járulékfizetéstől függött. A szövetkezeti és a szakszövetkezeti tagok között lényeges különbség volt, hogy míg a szövetkezeti tagok tényleges jövedelméből az általános szabályokhoz hasonlóan vonták a nyugdíjjárulékot, addig a szakszövetkezet tagjánál eredetileg ez csak önkéntes vállalás esetén történt. Ennek hiányában a jogszabályban meghatározott tételes összegű szakszövetkezeti járulékot kellett fizetniük, vagy vállalhatták növelt összegű szakszövetkezeti járulék megfizetését. Aki a növelt összegű szakszövetkezeti járadék megfizetése mellett döntött, a mezőgazdasági szakszövetkezeti tagok növelt összegű járadékára szerezhetett jogosultságot, ha az öregségi nyugdíjra jogosító életkort elérte, de öregségi nyugdíjra nem volt jogosult, és legalább tíz év növelt összegű járadékra jogosító ideje volt. A Tny. 6. §-ához fűzött indokolás szerint a Tny. hatálybalépését követően a mezőgazdasági járadékok megállapítása megszűnt, de ezeket az ellátásokat mind a mai napig, jelenleg kb. 1500 főnek változatlan néven folyósítják tovább, összegüket a nyugdíjakkal azonos módon évente emelik, és a jogszabály eltérő rendelkezésének hiányában úgy kell tekinteni őket, mintha öregségi nyugdíjasok, illetve hozzátartozói nyugdíjasok lennének.

[6] Az elsőfokú bíróság a fentiek alapján arra a következtetésre jutott, hogy a felperes esetében nem teljesült az Sztv. 44/A. § (1) bekezdésében foglalt azon feltétel, hogy az öregségi nyugdíjra való jogosultságát megállapították. A törvényhez fűzött indokolás szerint nem csak a megállapítás, hanem az öregségi nyugdíjban való részesülés is elégséges. A felperes részére mezőgazdasági szakszövetkezeti tagok saját jogú növelt összegű járadéka került folyósításra, amelyre a törvény alapján, eltérő jogszabályi rendelkezés hiányában az öregségi nyugdíjra vonatkozó szabályokat kell alkalmazni, vagyis azt öregségi nyugdíjként kell „kezelní”. A felperes növelt összegű öregségi járadékot kapott, ami a Tny. alapján öregségi nyugdíjnak minősül. Mindezekre tekintettel teljesül az Sztv-ben foglalt azon feltétel, hogy a felperes öregségi nyugdíjra való jogosultságát megállapították.

[7] Az elsőfokú bíróság szerint az alperes megalapozatlanul hivatkozott a 25/2019. (VII. 29.) AB határozat [65] és [67] bekezdésében foglaltakra. A felperes az alperes által sem vitatottan húsz évig ápolta tartósan beteg gyermekét, részére egyedüli lehetőség arra, hogy öregségére tekintettel bármilyen ellátásban részesüljön, a szövetkezeti tagság és a növelt összegű tagdíj befizetése volt. A felperes tartósan beteg gyermekének ápolása közvetlenül kihatott arra, hogy jövedelemszerző tevékenységet legalább húsz éven át nem folytathatott, emiatt később nem tudott eleget tenni annak a feltételnek, hogy öregségi nyugdíjra legyen jogosult, csak annak, hogy növelt összegű szakszövetkezeti járadékban részesüljön. A felperes éppen azért nem volt jogosult öregségi nyugdíjra, mert a gyermeke ápolására tekintettel több mint húsz éven át nem volt munkaviszonya, a jövedelemkiesést emiatt szenvedte el.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[8] A jogerős ítélet ellen az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben annak hatályon kívül helyezését és szükség esetén az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását kérte az Sztv. 44/A. § (1) bekezdése és a Tny. 6. § (4) bekezdése megsértésére hivatkozva.

[9] Érvelése szerint tartós ápolást végzők időskori támogatására – az elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétben – nem azok jogosultak, akik öregségi nyugdíjasnak minősülnek, hanem akiknek az öregségi nyugdíjra való jogosultságát megállapították. A felperes öregségi nyugdíjra való jogosultságát sosem állapították meg, csak a szakszövetkezeti tagok növelt összegű öregségi járadékra való jogosultságát; ha a felperes öregségi nyugdíjra való jogosultságát megállapították volna, akkor öregségi nyugdíjban részesülne.

[10] Az elsőfokú bíróság a Tny. 6. § (4) bekezdés a) pontját is tévesen értelmezte. A rendelkezést beiktató, az egyes szociális törvények módosításáról szóló 2003. évi IV. törvény (Módtv.) 64. §-ához a jogalkotó azt az indokolást fűzte, hogy a nem társadalombiztosítási nyugellátásokra (mezőgazdasági járadékok) is a társadalombiztosítási nyugdíjrendszer keretében járó ellátások szabályait kell alkalmazni, ha nincs ellentétes rendelkezés. Így például az éves emelésnél, a 13. havi nyugdíj bevezetésénél ezek az ellátások is a társadalombiztosítási nyugellátásokkal esnek egy tekintet alá. Számos olyan ellátás összegét emelik évente, amelyek szintén nem minősülnek öregségi nyugdíjnak, csak az öregségi nyugdíjra, illetve a nyugellátásokra vonatkozó szabályokat kell rájuk alkalmazni, ilyen például a baleseti járadék is. A legutóbbi éves emelésről szóló, a nyugellátások és egyes más ellátások 2020. január havi emeléséről szóló 300/2019. (XII. 11.) Korm. rendelet részletesen felsorolja az emeléssel érintett ellátásokat, külön nevesítve a mezőgazdasági szakszövetkezeti tagok növelt összegű járadékát is. Ha ez utóbbi öregségi nyugdíjnak minősülne, nem volna szükség e kormányrendeletben a külön nevesítésére.

[11] A Tny. 6. § (4) bekezdése nem arról rendelkezik, hogy a szakszövetkezeti tagok növelt összegű öregségi járadékában részesülő személyek öregségi nyugdíjasnak minősülnek, hanem arról, hogy rájuk, vagyis az ellátás megállapítására, megszüntetésére és folyósítására, emelésére, stb. is az öregségi nyugdíjra vonatkozó szabályokat kell alkalmazni. Egyetlen jogi norma és ahhoz fűzött indokolás sem tartalmaz olyat, hogy a szakszövetkezeti tagok növelt összegű öregségi járadékában részesülő személy öregségi nyugdíjasnak minősül. Az elsőfokú bíróság ítéletével ellentétben fogalmilag is kizárt az, hogy ha valaki nem szerzett jogosultságot öregségi nyugdíjra, mert például nem volt meg az ahhoz szükséges szolgálati ideje, mégis öregségi nyugdíjra szerezne jogosultságot, ahogy azt a perben eljáró bíróság állítja. Az Sztv. 44/A. § (1) bekezdése nem azt írja elő jogosultsági feltételként, hogy az adott személynek öregségi nyugdíjasnak kell minősülnie, hanem hogy öregségi nyugdíjra kell jogosultságot szereznie, a felperes pedig ilyen jogosultságot nem szerzett. Az elsőfokú bíróság idézte ugyan a Jogtár Sztv-hez írt kommentárját, azt a részt azonban, amely szerint nem részesülhet ilyen ellátásban, „aki – bár az öregségi nyugdíjkorhatárt betöltötte – öregségi nyugdíjra nem szerzett jogosultságot, vagy nem igényelt öregségi nyugdíjat”, nem vette figyelembe.

[12] Az alperes szerint értelmezését az 25/2019. (VIII. 29.) AB határozat [65] és [67] bekezdései is alátámasztják. Ezek szerint „a tartós ápolást végzők időskori támogatásának bevezetésére azért került sor, hogy az állam, az Alaptörvény XV. cikk (5) bekezdése szerint kötelezettségét teljesítve, a XVI. cikk (3) bekezdés szerinti gondoskodási kötelezettségét külön is elismerje azokban az esetekben, amikor a tartósan beteg vagy súlyosan fogyatékos gyermeküket hosszú időn keresztül ápoló szülők nem, vagy csak korlátozott mértékben végeznek keresőtevékenységet, ami miatt az öregségi nyugdíjuk mértéke is számottevően alacsonyabbá válik”. A [67] bekezdésből kitűnően a támogatás, „mint ellátási forma célja kettős: nem csupán a tartósan beteg vagy súlyosan fogyatékos gyermek ápolását, hanem az ápolással töltött időre tekintettel az öregségi nyugdíj összegére közvetlenül kiható, legalább húsz év időszakot felölelő jövedelemkiesést is kompenzálja. Ennek megfelelően azok a szülők, akik a tartósan beteg vagy súlyosan fogyatékos gyermekük ápolására tekintettel húsz évnél rövidebb ideig szenvedtek el jövedelemkiesést, nem tartoznak az Alkotmánybíróság

által az Sztv. 44/A. § (1) bekezdése alapulvételével azonosított homogén csoporthoz”. A homogén csoport tagjai azon öregségi nyugdíjasok, akik legalább húsz éven át otthon ápolták tartósan beteg vagy súlyosan fogyatékos gyermeküket, és ezáltal keresőtevékenységet egyáltalán nem vagy csak részben tudtak folytatni, így jövedelemkiesést szenvedtek el. A jogalkotó szándéka nem csupán a jövedelemkiesés ellentételezése volt, hanem azt is figyelembe vették, hogy ennek az öregségi nyugdíj összegére is kihatása lehetett. Ezt támasztja alá a tartós ápolást végzők időskori támogatását bevezető, az egyes családtámogatási tárgyú, valamint egyéb törvények módosításáról szóló 2017. évi CLXXVIII. törvény általános és 5. §-hoz fűzött részletes indokolása, mely szerint „mivel a gyermeküket tartósan ápoló szülők keresőtevékenységet nem – vagy csak korlátozott mértékben – tudnak végezni, a számukra megállapítható nyugellátás mértéke alacsonyabb lehet”. A felperes részére 1991-ben megállapított szakszövetkezeti tagok növelt összegű öregségi járadéka az akkor hatályos, a társadalombiztosításról szóló 1975. évi II. törvény végrehajtásáról szóló 89/1990. (V. 1.) MT rendelet (a továbbiakban: MTr.) 208. §-a alapján fix összegű volt, annak mértékére egyáltalán nem volt hatással az, hogy a felperes mennyire tudott keresőtevékenységet folytatni. Amennyiben ez öregségi nyugdíjnak minősülne, akkor a tartós ápolást végzők időskori járadékának célja nem valósulna meg, hiszen a felperes ellátásának összege, mértéke nem a jövedelméhez igazodott.

[13] Az alperes szerint téves az elsőfokú bíróság azon megállapítása is, hogy „a felperes egyedüli lehetősége arra, hogy öregségére tekintettel bármilyen ellátásban részesüljön, a szövetkezeti tagság és a növelt összegű tagdíj befizetése volt”. A felperes beteg gyermekének 1980-ban sajnálatosan bekövetkezett halála után kezdett el szolgálati időt szerezni, amelyet bármilyen olyan jogviszonyban megtehetett volna, amelyre az akkoriban hatályos a társadalombiztosításról szóló 1975. évi II. törvény (a továbbiakban: T.) 10. §-a alapján a biztosítás kiterjedt. A felperes szolgálati időt szerezhette volna a reá irányadó öregségi nyugdíjkorhatár betöltése után is, így öregségi résznyugdíjra is jogosultságot szerezhette volna. Az elsőfokú bíróság ítélete sérti az Sztv. 44/A. § (1) bekezdését, mert a felperes számára nem állapították meg az öregségi nyugdíjra való jogosultságot.

[14] A felperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Kúria döntése és jogi indokai

[15] A felülvizsgálati kérelem – a következők szerint – megalapozott.

[16] A Kúria előjáróban rögzíti, hogy a felperes tartós ápolást végzők időskori támogatására való jogosultságát az alperes felülvizsgálati kérelme nyomán korábban, a Kfv.VII.37.420/2020. számon folyamatban volt eljárásban már vizsgálta. Ennek során megállapította, hogy a kért ellátásra az Sztv. 44/A. § (1) bekezdése alapján – egyéb feltételek fennállása mellett – az a szülő jogosult, akinek az öregségi nyugdíjra való jogosultságát megállapították. A Kúria – a T. 36. §-a, az MTr. 74. §-a, 205. § (1) bekezdése, 207. § (1) bekezdése, 208. §-a, 468. §-a és a Tny. 6. § (4) bekezdését beiktató rendelkezések alapján – megállapította, hogy a felperes, saját választása alapján nem nyugdíjjárulékot, hanem jogszabályban meghatározott fix összegű szakszövetkezeti járulékot fizetett, amivel nem szolgálati időt, hanem növelt összegű járadékra jogosító időt szerzett. A Tny. 6. § (4) bekezdésében felsorolt ellátások nem minősülnek öregségi nyugdíjnak, mivel az arra való jogosultsági feltételek (meghatározott életkor, szolgálati idő) nem teljesülnek; a felperes által igénybe vett ellátás öregségi nyugdíjnak minősülését az a körülmény sem eredményezte, hogy

a jogalkotó a Tny. 6. § (4) bekezdése a rendelkezésben felsorolt ellátásokra nézve előírta az öregségi, illetve a hozzátartozói nyugellátásokra vonatkozó szabályok alkalmazását. A Kúria felhívta a figyelmet arra, hogy létezik olyan jogszabályi rendelkezés, ami meghatározott járadékokat kifejezetten öregségi nyugdíjnak minősít (pl. az MTr. 468. §-a a bányanyugbért), ilyen rendelkezés azonban a felperes által igénybe vett járadékra nincs. Az a körülmény, hogy a jogalkotó valamely, akár a társadalombiztosítás rendszerében, akár azon kívül biztosított ellátásra az öregségi nyugdíjra vonatkozó egyes szabályok alkalmazását előírja, nem jelenti azt, hogy az adott ellátás öregségi nyugdíjnak is minősül. Az elsőfokú bíróság ezért téves jogértelmezés eredményeként állapította meg, hogy a felperes azért jogosult a kért ellátásra, mert a növelt összegű öregségi járadéka öregségi nyugdíjnak minősül.

[17] A Kúria a fenti ügyben 5. sorszám alatt hozott határozatában az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és a felperes keresetét elutasította. A meg nem engedett hátrányos megkülönböztetésre vonatkozó felperesi érvelést nem osztotta, indokolása szerint a felperes által fizetett növelt összegű szakszövetkezeti járulék nem azonos jogosultságokkal és kötelezettségekkel járt, mint a nyugdíjjárulék fizetés, a befizetések alapja és összege is eltért, a járadék összege keresettől, jövedelemtől nem függött; a felperes a növelt összegű öregségi járadék igénybe vétele mellett saját maga döntött. A Kúria – az Alkotmánybíróság 25/2019. (VIII. 29.) AB határozatában foglaltakra is figyelemmel – megállapította, hogy a tartós ápolást végzők időskori támogatásának jogalkotói célja a felperes esetében teljesül. A felperes, gyermekét tartósan ápoló hozzátartozóként komoly terhet vett le az intézményrendszerről, ennek folytán kereső tevékenységet nem tudott végezni, helyzete azonban alapvetően eltér azokétól, akiknek az öregségi nyugdíjra való jogosultságát megállapították. A jogalkotót, ahogyan arra az Alkotmánybíróság is rámutatott, a támogatás jogosult körének és egyéb feltételeinek meghatározásában széles körű mérlegelési jog illeti meg, e kör kibővítésére a jogerős ítéletben szereplő jogértelmezés révén nincs lehetőség.

[18] A Kúria fenti határozatát a felperes alkotmányjogi panasza alapján eljáró Alkotmánybíróság a 3453/2021. (XI.3.) AB határozatában az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdése és 28. cikke sérelme miatt megsemmisítette. Az Alkotmánybíróság – a Módtv. jogalkotói indokolása és a 25/2019. (VIII. 23.) AB határozat felhívásával – mindenek előtt rögzítette, hogy azt kellett értékelnie, hogy a mezőgazdasági szakszövetkezeti tagok saját jogú növelt összegű járadékában részesülő személyek alkotmányjogi értelemben összehasonlítható helyzetben vannak-e az öregségi nyugdíjban részesülőkkel.

[19] Az Alkotmánybíróság – a T. és az MTr. 205. §-a felhívásával – rögzítette, hogy a felperes részére megállapított járadék olyan ellátási forma volt, amelynek feltétele volt, hogy a jogosult az öregségi nyugdíjra jogosító korhatárt elérje és az ahhoz szükséges szolgálati idővel azonos tartalmú időt szerezzen; megállapította, hogy a Tny. 6. § (4) bekezdés értelmében, ha jogszabály kivételt nem tesz, a felperes számára megállapított ellátásra az öregségi nyugdíjra vonatkozó szabályokat kell alkalmazni. Ilyen kivételszabályt a tartós ápolást végzők időskori támogatására való jogosultság feltételeivel összefüggésben az Sztv. 44/A. -a és más jogszabály sem tartalmaz.

[20] Az Alkotmánybíróság megállapította továbbá, hogy a mezőgazdasági szakszövetkezeti tagok saját jogú növelt összegű járadékára jogosultak nem azért vannak az összehasonlítható helyzetben az öregségi nyugdíjasokkal, mert a Tny. 6. § (4) bekezdése kivételszabály hiányában kimondja, hanem azért, mert a két ellátási forma esetében azonos volt az öregségi nyugdíjra jogosító korhatár és a szükséges szolgálati idő meghatározása. A Tny. 6. § (4) bekezdése nem megteremtette, hanem elismerte az egyébként is fennálló összehasonlítható helyzetet. Az összehasonlítható helyzetet és a bíróságot az Alaptörvényből fakadóan megillető értelmezési tartomány alkotmányos kereteit a jogalkotó a Tny. 6. § (4) bekezdése megalkotásával szűkítette. Ezt az értelmezést támasztja alá az Emberi Erőforrások

Minisztériuma szociális ügyekben felelős államtitkárának az Alkotmánybíróság megkeresésére adott állásfoglalása is, amely szerint a tartós ápolást végzők időskori támogatására való jogosultság szempontjából a saját jogú mezőgazdasági járadékok valamely típusában részesülők öregségi nyugdíjasnak számítanak. Mindezek egyben azt jelentik, hogy az indítványozó és a Tny. 6. § (4) bekezdésében nevesített ellátásokban részesülő személyek alkotmányjogi értelemben összehasonlítható helyzetben vannak az öregségi nyugdíjban részesülőkkel a tartós ápolást végzők időskori támogatására való jogosultság tekintetében.

[21] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a Kúria az Sztv. 44/A. § (1) bekezdése fentiekől eltérő értelmezése során a felperes és a vele összehasonlítható helyzetben lévő személyek közötti különbségtételt valósított meg azon következtetésével, hogy a tartós ápolást végzők időskori támogatására csak az öregségi nyugdíjasok jogosultak, azok nem, akiknek az ellátásaira az öregségi nyugdíjra vonatkozó szabályokat kell alkalmazni. A különbségtétel észszerűségének vizsgálata során az Alkotmánybíróság – az Alaptörvény 28. cikke és a 9/2016. (IV.6.) AB határozat felhívásával – megállapította, hogy az egyébként valóban eltérő feltételek alapján folyósításra kerülő ellátások azonosságát – a Kúria értelmezésével ellentétben – eltérő jogszabályi rendelkezés hiányában a Tny. 6. § (4) bekezdése mondja ki kifejezetten; mindezek miatt a Kúria jogértelmezése egyszerre vezetett a Tny. 6. § (4) bekezdése figyelmen kívül hagyására. Ennek (a contra legem jogértelmezésnek) az eredményeként a Kúria az alkalmazandó jogszabályoknak olyan jelentést tulajdonított, amely az Sztv. 44/A. § jogalkotói céljával is ellentétes, észszerőtlen, ezáltal alaptörvény-ellenes eredményre vezetett.

[22] A Kúria az Alkotmánybíróság fenti, 3453/2021. (XI.3.) AB határozata alapján – a Kpk.III.39.013/2022/2. számú végzéssel elrendelt eljárás eredményeként – meghozott jelen ítéletében megállapította, hogy az alperes felülvizsgálati kérelmében megalapozatlanul, az Alkotmánybíróság fent ismertetett határozatában foglaltakkal ellentétesen hivatkozott a Tny. 6. § (4) bekezdés a) pontja és az Sztv. 44/A. § (1) bekezdése elsőfokú bíróság általi téves értelmezésére és arra is, hogy a szabályozással érintett jogalanyok közül – az Alkotmánybíróság 25/2019. (VIII.29.) AB határozatából, valamint a Módtv. indokolásából levezethetően – az öregségi nyugdíjasok alkotnak egymással összehasonlítható helyzetben lévő, homogén csoportot.

[23] Mindezekre tekintettel a Kúria az elsőfokú bíróság ítéletét – a Kp. 121. § (2) bekezdése alkalmazásával – hatályában fenntartotta azzal, hogy az alperes az elrendelt új eljárásban az Alkotmánybíróság határozatában foglalt jogértelmezés alapján köteles a felperes kérelmét elbírálni.

Elvi tartalom

[24] *A Tny. 6. § (4) bekezdésében nevesített ellátásokban részesülő személyek alkotmányjogi értelemben összehasonlítható helyzetben vannak az öregségi nyugdíjban részesülőkkel a tartós ápolást végzők időskori támogatására való jogosultság tekintetében, ezért a támogatásra nem csak az öregségi nyugdíjasok válhatnak jogosulttá.*

Záró rész

[25] A felperesnek a felülvizsgálati eljárásban költsége nem merült fel, ezért a Kúria e tárgyban a határozathozatalát a Kp. 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 82. § (3) bekezdése alapján mellőzte.

[26] Az eljárás az Sztv. 16.§-a alapján tárgyi költség-, és illetékmentes, ezért a felülvizsgálati eljárás illetékéről rendelkezni nem kellett.

[27] Az ítélet elleni felülvizsgálat lehetőségét a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

[28] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 115.§ (2) bekezdése folytán alkalmazandó Kp, 107.§ (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2022. február 9.

Dr. Magyarfalvi Katalin s. k. a tanács elnöke, előadó bíró, Dr. Farkas Katalin s. k. bíró,
Dr. Cséffán József s. k. bíró